

ZALÁN TIBOR

Erotikus vázlat 37

A
függöny
résén keresztül
a madárszárny-árny
behatol

Még
nem hajnal
csak a permete

Nedves hátadon
méz és áfonya – ázik
langyos csípőd
: máz és a fénye – ázik

Ácsolás
kopácsolás –
már bontják
a sötétség állványait
áttetsző testű
üvegszívű mesteremberek

Átépitik
a díszleteket
át a naphoz át
a napszínházhoz

Komótosan
hozzákezdnek az
ébredés
züllött függönyei mögött

*Combod
széttárva átpihen
adakozó
emlék a tárulásod
hordja
csatakját
féktelen vágatásnak*

*Éji
fáradalmak
áradnak szét
eldobált tagjaidban*

*Most
eláradnak
remegéseid a szétben*

*Csontod
falához verődik
kiáltásod
emléke verődik
oda-vissza
visszhang vissza-oda
verődik*

*Visz
a hang
hang oda visz át
dombodon
tűnődő hangszál
válladon elcsöppent hangyanyál*

*És
ebben a
kiáltásban ébredek*

*Ne
félj se
ne félj a kiáltástól*

*Benne
húsod végre
megszilárdul és
szétpergeti ízeit reggelig*

*Kint hó
a hóban fenyvesek
a hó idegen fegyveresei*

*És bent
meleg
kerek kettős
forró
párnán nyugtatom
fejem
míg átzuhog rajtam
az ablakon túli
lecsüngő ég sok szúrós hava*

*Szájad
szélén apró
fehér nyálfonal
szárad
máz
és a fénye*

*Langyos csípőd
ázik
méz
és áfonya
nedves hátad
a hajnal permete*

*Reggelre
elperreg – reggel
majd szétpergünk mind a ketten*

Közben

A következménye még súlyosabb. A sértődés fokozatai csak látszólag adnak elégtételt. Dörmögött, dohogott, fúlt-fúlt, senkiről sem akart tudomást venni. Ha megkörményékezték, kényesen mutogatta a hátát, ha hívták, napba nézett és férfiasan könnyezett. Befelé. Kellő bátorsággal talán beismeri: tett neki az önként vállalt száműzés. Elszórt levelekben rá kérdeztek, ingerülten kérte ki magának. Magányának. Kívül létét kitűzőként viselte újra meg újra fölerősítette a váltás-bánatokra. Szerette, ha beszéltek róla, és szeretett nem beszélni a többiekről. Senkiről. A nőket hideg közönnyel tűrte, nézte kergetőzésüket, lepkés hullásukat. Létezését mégis fenntarthatónak hitte, üvegrózsáját soha nem bízta másra. A felejtés első jeleire még nem reagált, mások gyöngeségének vélte őket. Megpróbálta hidegvérrel eltusolni magában a várható kipusztulást. A pusztulását. A katasztrófa kirajzolásait lázködőknek vélte, vonzották a pusztulás különleges formái. Néhány forgásba még bele is szeretett. Talán. A megengedő módú igék még sokáig nem kerültek gondolkodása előterébe. Rá akarta az időre bízni, ami nem volt már az övé. Magát. A házban nem talált két merőleges síkot, az ajtó mögött, ahol a tengert vélte, penészes emlékdarabok szanaszét. Szét-emlék, szét-

nemlét. Az ugatást persze ki tudta kerülni így, az úszósapkán címert cserélőket is megszokta a kerítésen túl. Lásan. A kis belezők sem zavarták már annyira, akik a helyére felküzdötték magukat. Húlt helyére. Merült, mély álomba dőlt. Közben. Üvegből ivott, mindig egyedül. Üvegből. Ruhástól aludta az éjszakákat. Nem hívott vissza senkit. Senkiket. Napokat beszélgett magával. Magával. Elképzelhetőnek tartotta, hogy ő is pótolható. Elképzelhetőnek, de ennek nem adott esélyt. A megtörténésnek nem. Egyszer mély kútban ébredt. Sokáig dobálta a visszhang. Aztán már nem volt visszaterés. Onnan nem. Oda indult. Ott volt. Megérkezett

